

POSTANOWIENIE

4 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 4 grudnia 2024 r. w Warszawie
zażalenia D. P.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie
z 21 maja 2024 r., XXVII WSC 24/24 (XXVII Ca 746/20),
w sprawie ze skargi D. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 29 stycznia 2024 r.,
XXVIII Ca 746/20 oraz wyroku Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego
Warszawy z 28 listopada 2019 r., I C 1851/19 ,
w sprawie z powództwa D. P.
przeciwko P.1 spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

uchyla zaskarżone postanowienie.

[D.R.]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 maja 2024 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił
skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazano, że pismem z 8 kwietnia 2024 r.
wezвано skarżącego do uzupełnienia brakującej opłaty w wysokości 200 złotych
w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia. Wezwanie zostało doręczone
pełnomocnikowi skarżącego 23 kwietnia 2024 r. Braki fiskalne skargi nie zostały
uzupełnione w wyznaczonym terminie. W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy

odrzucał skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z uwagi na brak uzupełnienia opłaty od skargi w wyznaczonym terminie.

Na powyższe postanowienie powód wniósł zażalenie, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 424⁶ § 3 k.p.c. przez błędne uznanie, że skarżący nie uzupełnił braków fiskalnych skargi w sytuacji, gdy opłata 100 złotych została uiszczona 30 kwietnia 2024 r., a kolejne 100 złotych powinno być zaliczone na poczet opłaty od skargi wniesionej za sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku na podstawie art. 25b pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1144 ze zm., dalej: „u.k.s.c.”).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 25b pkt 3 u.k.s.c. w przypadku wniesienia środka zaskarżenia opłatę uiszczoną od wniosku o doręczenie orzeczenia albo zarządzenia z uzasadnieniem zalicza się na poczet opłaty od środka zaskarżenia. Ewentualna nadwyżka nie podlega zwrotowi. Ustawodawca uznał, że skoro zasadniczym celem procesowym uzasadnienia orzeczenia jest możliwość jego zaskarżenia, to konsekwentnie opłatę od uzasadnienia należy zaliczyć na poczet opłaty od środka zaskarżenia wywiedzionego od orzeczenia, które zostało uzasadnione. Takie rozwiązanie pozwoli ograniczyć czynności sądu związane z żądaniem opłaty od środka zaskarżenia w sytuacji, gdy wysokość należnej od środka zaskarżenia opłaty jest niższa lub równa kwocie 100 złotych.

W niniejszej sprawie pełnomocnik powoda wniósł o doręczenie i uzasadnienie wyroku z 29 stycznia 2021 r. (k. 73), dołączając potwierdzenie opłaty od powyższego wniosku w wysokości 100 złotych (k. 74). Opłata od skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została ustalona w wysokości 200 złotych. Powód uiścił 30 kwietnia 2024 r. opłatę w wysokości 100 złotych. W związku z tym należało uznać, że opłata od wniosku o doręczenie i uzasadnienie wyroku powinna być zaliczona na poczet opłaty od skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo odrzucił skargę, gdyż z akt sprawy jednoznacznie wynika, iż wymóg fiskalny jest spełniony. W związku z tym należało uchylić zaskarżone postanowienie.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[D.R.]

[ał]